

Kakor pravični sodnik se je starec vzdignil, strgal zaveso raz sliko stoječo v kotu, in potegnil z roko po drobni, otroški glavici, ki se je prikazala izza nje. Platno se je pretrgalo na dvoja in iz kota se je izvil bolesten krik. Potem je potegnil izza zavoja še dvoje enako pretrganih slik, spustil vse vkup na tla in odšel skozi vrata.

Otožnožalostno je zrla Sonjina glavica izmed velike scene iz prastarega gozda in krasnega portreta mlade, še ne šestnajstletne blondinke.

Nekje za okni je umrlo svetlo, večerno solnce . . .

Ivan Albreht:

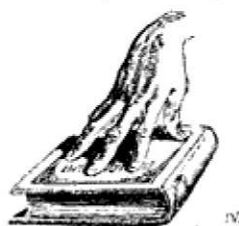
Mož misli.

Sred belih cest,
ko je najlepši dan žarel,
sem si izprašal svojo vest.

Pa kot sem bil ubog,
pod božjim solncem nag —
en greh mi duše ni prevzel:
sled krvnih srag!

In šel sem v dan in v noč,
a v plašču sred noči
sem videl mrtvo kri . . .
In glas je name bil in krik —
ko da nerojen plod
v očeta, neočeta zroč
kriči: „Hej, ti svetnik!“ —

In zdaj sem sam ob kraju cest —
a ko povsod poldan gori,
usipljem prah na rdečo vest.

*svetnik, kežor poveraš — jaz me
fab. 7/8 '18*